

**Ὁ μόνος φωτισμός πού θ' ἀπομείνη
σ' ἐμάς τούς σκοτισθέντας ἐν ειρήνῃ.**

Ἐμπρός, φωνάζομεν, Βουλῆ,
πού θεία φλόξ σέ πυρπολεῖ,
κατάστραπτε καί βρόντα
μαζι μέ τούς ὄχθοντα.

Σὺ τῆς ψυχῆς τῆς ἔθνικῆς μπαζᾶς καί περιέδλι
σκοῦξες μέ Στέντορος φωνῆν
πῶς μοναχᾶ μέ τὴν στενήν
ἐχθροὶ καί φίλοι θέ μᾶς ποῦν: δρίστε καί στὴν Πέλι.

**Λόγος τοῦ Φαρούλῃ,
πού παστρικά μιλεῖ.**

Ὡς πρὸς τὴν μονιμότητα κι' ἐγὼ μέ σᾶς συμφάσκα,
ἡ μονιμότης, κύριοι, μοῦ φαίνεται ἕνα φιάσκο.
Κι' ἐγὼ τὸ λέω διαρκῶς, ἀλλὰ καί κάθε φρόνιμος
παντοῦ τρανολαλεῖ
πῶς πρέπει κι' εἰν' ἐπάναγκες νὰ μείνη πάντα μόνιμος
τούτ' ἢ ψευτοβουλή.

Στὴν Ρωμορσούνη μόνιμος αὐτὴ νὰ μείνη μόνον
χωρὶς νὰ διαλύεται καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Τούτ' ἡ διάσημος Βουλῆ
μέ τούς κλεινοὺς ἀγῶνας
νὰ λάμπη, ν' ἀκτινοβολῆ
καί νῦν καί 'στοὺς αἰῶνας.

Κι' οἱ Βουληφόρ' οἱ καψεροὶ
νὰ πέρουν σύνταξι γερῆ
καί νὰ καλοπερνᾶνε.

Μονίμως δὲ καί διαρκῶς
πνεῦμα καί σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς
τῆς ἰδικῆς μας νάναί.

Ποτέ τῶν νὰ μὴ σημάζονται μέ φόβους διαλύσεως
καί σὲ καιροὺς ἀγωνιῶν
καί ταραχᾶς διανοιῶν
κι' ἀνατροπᾶς τῆς φύσεως.

Κι' ἐν μέσῳ γδοῦσαν τρομερῶν κι' ἀδιαλείπτων βρόν-
 νά παραμένη μόνιμος [των
 τούτ' ἢ Βουλὴ τοῦ Γούναρη καὶ τῶν σεπτῶν γερόντων,
 ἢ κατὰ πάντα γόνιμος.

Ἐκεῖνη στήν Ἀνατολήν
 τὸ κράτος ἐκραταίωσε,
 ἐκεῖνη καὶ τὴν ἀπειλήν
 τῆς πείνας ἐματαίωσε.

Μ' αὐτὴν ἐσυνειθίσαμε
 σὰν θρηῖδες τὰ πτέρια,
 κι' ἔμεις καλὰ καθίσαμε
 κι' αὐτὴ πολὺ καλλίτερα.

Κηρῶστέ τὴν μόνιμον
 αὐτὴν τὴν περιώνυμον.
 Πνεῦμα προήλθεν ἐξ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ φῶς οὐράνιον,
 μόνον ποῦ δὲν ἐψήφισε κανένα νέον δάνειον,
 γιὰτὶ ποῦ νᾶβρης σήμερα τοιοῦτον πρᾶγμα σπάνιον.

Αὐτὴν τὴν περιώνυμον κανεῖς μὴ τὴν βασκάνη...
 καὶ τί καλὰ δὲν ἔκανε, καὶ τί καλὰ δὲν κάνει,
 μὰ συντομίας ἔνεκα κι' ἐγὼ τὰ παραλείπω,
 ἄλλως τε τὰ διαβάζετε νυχθημερὸν στὸν Τύπο.

Κηρῶστέ τὴν μόνιμον, κι' Ἀπόλλων χρυσοκόμης
 τὴν πλάσιν ὡς λαμπρύνη...
 ὡς πρὸς τὴν περιφέρειαν εἶμαι κι' ἐγὼ τῆς γνώμης
 πῶς πρέπει νὰ μικρύνη.

Καὶ σήμερα τὸν ἔπαινον θὰ κάμω τὸν προσήκοντα
 στήν σωτηρίαν πρότασιν αὐτῶν τῶν ὀδοῦκοντα,
 καὶ πρέπει νὰ δοξάζωμεν ἔμεις οἱ πειναλέοι
 ὄσους μᾶς φέρνουν κατὰ νοῦν τὰ παλαιὰ μας κλέη,
 καὶ καθεμῆς βλαχόκαλτσας μεγάλας ἀναμνήσεις,
 ποῦ λαχταρᾶς καὶ σήμερα νὰ τὴν ξαναμυρίσης.

Κι' ἐγὼ νομίζω, κύριοι, ἵσως κρίσεις τὰς ἀγρίας
 πῶς πρέπει νὰ μικρύνωμεν πολλῶν περιφερείας,
 γιὰτὶ παραμεγάλωσαν σὲ μήκος καὶ σὲ πλάτος,
 ἐνῶ σὰν μούμμα φαίνεται καὶ σκελετὸς τὸ κράτος.

(Ἐίπε τοιαῦτα στήν Βουλὴν μὲ λόγια στρογγυλά
 κι' ἐμνήσθη χρόνων εὐκλεῶν Βουλὴ τρισμακαρία,
 καὶ Μπέηδες ἐπέταξαν τὰ φέσια τῶν ἤηλά,
 καὶ τὸν ἔχειροκορῆσαν ἀπὸ τὰ θεωρεῖα).

**Ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν
 λογοδοτεῖ πρὸς τὸ κοινόν.**

Μᾶς στοῦ παντὸς τὸν κλύθωνα καὶ τὸν κατακλυσμὸν
 ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαράς
 ἀνερπυῖ μετὰ χαρᾶς

τοῦ Δήμου τὸν παρήγορον Προβπολογισμὸν.
 Τοῦτον ἐφιλοτέχνησε, Μπενάκης ὁ Μανώλης
 καὶ μὲ χαρὰν τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἐνωτιστὴ ἢ πόλις,
 μὰ καὶ στῆς Δημαρχίας του πάντα τὰ πεπραγμένα
 ἔπαινοι πρέπειν θαφίλεις κι' ἀπ' ἑλούς κι' ἀπὸ μένα.